

vissers bij de Oude Durme

zie, ik wijs je de wilgenroosjes
waar de vissers zwijgen, trage
mannen, ze volgen de wolken
die om de aarde draaien, een geschiedenis
die dagelijks opnieuw geschiedt

steeds, onstuitbaar moet ik
herhalen, het staren in stilte,
de afgedamde rivier, de oude
dijk die oprijst als een steiger

waaghalzen doken er naar
de diepte, de donkere koelte
toen de zon brandde als
een koperen schotel

en 's avonds kwamen de futen,
ze dansten hun balts als
een volmaakt ballet -
de waterhoenders snikten
en hikten alsof ze ontroerd
schroomden het zwijgen
te beroeren, de slapende
koeien, schaduwen op
de bult van hun wei

de vissers schroefden hun roede
weer in hun foedraal, ze gaven
voorn en brasem terug aan
hun woning, de paling bleef
zich plooiën verward in een fuik

nooit vergeet je die laatste duik
nadat ze allemaal verdwenen:
je zwom naakt als een aal
en een enkele libel zoefde
blauw van oever naar oever, verdween
in de roze droom van wilgenroosjes

neen, nooit laat het je los,
het lage licht dat zilveren steentjes
liet scheren over het water
en zilver sprong op alsof de vissen
kwamen kijken naar een grotere vis
ze haptten naar adem zoals de o
in het woord verwondering

Staf De Wilde